

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4816/2025
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ... код ..., кога заступа пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против противника предлагача „Коридори Србије“ доо са седиштем у Београду, ради утврђења висине накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж 925/24 од 19.12.2024. године, у седници одржаној 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ, одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Гж 925/24 од 19.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж 925/24 од 19.12.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Краљеву Р1 84/2020 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, одређена је новчана накнада за експроприсане непокретности решењем Града Краљева - Градске управе, Одељења за управљање имовином, Одсека за имовинско-правне послове и послове управљања имовином број 465-4-82/2019-05 од 13.02.2020. године и то кп. .. КО ..., површине 90 ари 03м², у износу од 3.942.773,82 динара и накнада за биљне културе у износу од 98.312,76 динара. Ставом другим изреке обавезан је противник предлагача „Коридори Србије“ доо Београд да на име накнаде за непокретности и биљне културе из става 1. решења, предлагачу АА из ..., исплати износ од 4.041.086,58 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је противник предлагача да предлагачу, на име трошкова поступка, исплати износ од 840.800,00 динара.

Решењем Вишег суда у Краљеву Гж 925/24 од 19.12.2024. године, одбијене су као неосноване, жалбе учесника и решење Основног суда у Краљеву Р1 84/2020 од 26.03.2024. године потврђено.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, предлагач је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је ценио испуњеност услова за одлучивање о ревизији предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 45/13...106/15), па је оценио да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаним решењем одлучено је о накнади за експроприсану непокретност и биљне културе а ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији, ради уједначавања судске праксе у примени чланова 41. став 2. и 42. Закона о експропријацији односно начина одређивања висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку нижестепени судови су тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност и биљне културе, у смислу члана 42. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“ бр. 53/95...20/09), израженог кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Указивање у ревизији на другачије одлуке ревизијског суда не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима за одређивање накнаде за експроприсане непокретности као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, а применом става 2. истог члана ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 2. ЗПП. Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динрску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предлог ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност поднет је 10.08.2020. године. Побиганим решењем потврђено је првостепено решење којим је одређена накнада за експроприсане непокретности од укупно 4.041.086,58 динара, што, према средњем курсу НБС на дан подношења предлога ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност представља динарску противвредност од 34.371,16 евра (1 евро = 117,5720 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побиганог дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, Врховни суд је утврдио да ревизија прдлагача није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и става 30. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић